

CARLA VERMAAT

Als er een ander is

Familieroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Andrea had Kevin leren kennen toen ze net een sombere periode doormaakte, en die dag was een van de zwartste die ze ooit had meegemaakt. Haar vlucht werd tot twee keer toe uitgesteld en toen ze uiteindelijk aan boord gingen, bleef het toestel nog geruime tijd aan de grond staan.

Haar humeur was dan ook op het diepste punt beland toen een man in de stoel naast die van haar kwam zitten en laconiek een grapje maakte over hun oponthoud. Zijn opmerking was de druppel. Ze keek hem met zoveel afkeer aan dat hij verrast met zijn ogen knipperde en snel zijn aandacht naar zijn mobieltje verplaatste.

Het enige lichtpuntje was het feit dat de stoel aan het gangpad onbezet bleef en nog voordat ze opgestegen waren had hij een welkome afstand tussen hen gecreëerd.

Hopend dat hij niet iemand was die gedurende de hele vlucht met haar wilde praten, trok ze zich zo ver mogelijk terug en keek ze uit het raampje.

Ze keerde terug van wat een gezellig lang weekend bij haar moeder in Montana had moe-

ten worden, maar dat was vooral gedomineerd geweest door stress, onenigheid en tranen. Een paar maanden geleden was haar vader na een lang ziekbed overleden. Met hem had ze altijd een sterkere band gehad dan met haar moeder en hoewel ze elkaar niet meer dagelijks hadden gezien, miste ze hem meer dan ze voor mogelijk had gehouden. Haar moeder kon zijn dood maar moeilijk verwerken en Andrea begon zich steeds meer zorgen om haar te maken. Wanneer ze haar moeder sprak, gaf die vaak te kennen dat haar leven zonder haar man geen zin meer had. Ze voelde zich hulpeloos en eenzaam en ze zei voortdurend dat ze niet begreep waarom juist haar dit moest overkomen. Dat ze niet de enige was die haar man voor zijn zestigste verloor, leek volkomen aan haar voorbij te gaan.

De angst dat ze op een dag ook geconfronteerd zou worden met de dood van haar moeder, was iets wat zwaar op Andrea's schouders drukte. Zowel haar twee broers als haar vriendinnen proberen haar gerust te stellen dat het zo'n vaart niet zou lopen, maar ze kon het niet uit haar hoofd zetten. Daarnaast voelde ze zich ook schuldig. Haar moeder had haar al meerdere keren gevraagd of ze bij haar wilde komen wonen, maar dat had ze steeds geweigerd.

Ze voelde er niets voor om uit Seattle vandaan te gaan. Ze was er geboren en getogen en nadat haar ouders naar Montana waren verhuisd, waar haar moeder oorspronkelijk vandaan kwam, had zij er de voorkeur aan gegeven om in Seattle te blijven. Ze had een leuke baan met gezellige collega's in het grootste ziekenhuis van de stad en bovendien had ze er haar vijf beste vriendinnen die ze niet graag wilde missen.

Nadat haar ouders waren verhuisd had ze met Molly, een van de vriendinnen die ze nog uit haar middelbare schooltijd kende, een klein maar peperduur appartement in het centrum van de stad gehuurd. Een paar jaar hadden ze er samen een geweldige tijd gehad, totdat Molly met Tom was getrouwd.

Sindsdien woonde ze er alleen. Ze had nog wel geprobeerd om een nieuwe flatgenote te vinden maar tot twee keer toe was dat op een teleurstelling uitgelopen.

Ze schrok op uit haar overpeinzingen toen ze de stem van de stewardess hoorde die langs kwam om gratis kranten uit te delen. De man naast haar nam een financiële krant in ontvangst en de stewardess schonk hem een brede glimlach. Waarschijnlijk had hij iets gezegd

waarmee hij zich van zijn charmantste kant had laten zien, dacht Andrea enigszins laatdunkend, terwijl ze hem tussen haar wimpers door begluurde. Met een sterke kaaklijn en een rechte neus, dik golvend blond haar en een prachtige rij witte tanden mocht hij er inderdaad zijn, stelde ze vast. Maar in plaats van daardoor iets vriendelijker jegens hem te worden, voelde ze juist meer afkeer voor hem. De glimlach die voor de stewardess bestemd was geweest, lag nog half op zijn gezicht toen hij haar een kort vriendelijk knikje gaf. Ze verstijfde en op een manier die aan onbeschoftheid grensde, negeerde ze hem.

Gelukkig verdiepte hij zich meteen in de krant die hij zoveel keer opvouwde dat hij alleen het gewenste artikel voor zich had.

Voordat de stewardess verder liep, bood ze Andrea ook een aantal tijdschriften en kranten aan, maar die schudde slechts haar hoofd. De man keek haar even snel aan alsof hij zich niet kon voorstellen dat ze zich zonder krant zou kunnen vermaken tijdens de twee uur durende vlucht.

Andrea had echter te veel aan haar hoofd om zich in leeswerk te kunnen verdiepen. Ze had zelfs het half gelezen boek nog niet uit haar tas

gevist. Met het verdrietige afscheid van haar moeder nog in gedachten, trok ze zich weer tegen het raampje aan terug en ze probeerde geen aandacht te besteden aan de man die zich nu gelukkig verdiepte in een artikel in de krant.

Ze moest steeds maar weer denken aan haar moeder, aan de doffe ogen in haar bleke, verdrietige gezicht, aan de tranen die voortdurend over haar wangen liepen zodra ze aan haar overleden man werd herinnerd. Wat volgens Andrea overigens niet te vermijden was, want in huis was alles nog precies hetzelfde als voor zijn overlijden. Haar moeder had er nog niet toe kunnen komen om zijn kleren naar een liefdadigheidsinstelling te brengen; zijn tandenborstel stond nog in de beker in de badkamer, zijn portemonnee en sleutelbos lagen op het tafeltje naast de voordeur, waar hij ze altijd bij binnenkomst had neergelegd. Het leek alsof hij elk moment tevoorschijn kon komen om zijn leven weer op te pakken. Elke avond bij het tafeldekken zette haar moeder zelfs nog een bord en bestek voor hem neer terwijl niemand anders op zijn vaste plaats aan tafel mocht zitten. Andrea had al heel vaak geprobeerd om haar moeder ertoe te bewegen alles wat haar aan hem herinnerde weg te doen, maar die had

daarop zo geschokt en verbijsterd gereageerd dat ze er tegenwoordig niets meer over durfde zeggen.

Dezelfde vriendelijke stewardess kwam weer langs, deze keer met een trolley met een keur aan drankjes en snacks. De man kreeg een klein flesje whisky en een plastic bekertje met ijsblokjes, maar sloeg een zakje pretzels af. Andrea had liever koffie. Ze klapte het tafeltje van de vrije stoel tussen hen in naar beneden en zette haar koffiebeker erop. Ze vreesde dat de man een gesprek zou willen beginnen en ze begon aandachtig aan de verpakking van een vruchtenkoekje te peuteren. Hij trok even zijn wenkbrauwen op, maar hij zei niets. Om de enigszins gespannen stilte te doorbreken, wilde ze zeggen dat hij het klaptafeltje natuurlijk ook voor zijn drankje kon gebruiken, maar dat leek haar zo voor de hand liggend dat ze bleef zwijgen.

Ze wilde ook eigenlijk liever niet in een conversatie met hem betrokken worden. De stewardess scheen zich tot hem aangetrokken te voelen, want elke keer als ze langsliep, schonk ze hem een lachje. Andrea moest toegeven dat hij er met zijn door de zon gebruide gezicht en dito handen, waaraan overigens geen enkele

ring zat, interessant genoeg uitzag.

Onwillekeurig gingen haar gedachten naar Molly. Misschien was het omdat de man naast haar haar vaag deed denken aan Tom, de man van haar vriendin. De laatste tijd zag ze Molly veel te weinig. Gelukkig was die onlangs nog wel van de partij geweest bij het vrijgezellenfeestje van Nikki, een andere vriendin uit hun vaste groepje. Vroeger hadden ze een hecht, onafscheidelijk groepje gevormd, maar de laatste tijd liet Molly steeds vaker verstek gaan. Meestal had ze wel een smoesje klaar en wanneer ze dat niet had, belde ze op het laatste moment af. De anderen leken zich er min of meer bij neergelegd te hebben. Molly was tenslotte getrouwd en ze had ook haar man om rekening mee te houden. Andrea vermoedde echter dat er meer aan de hand was. Het was alleen jammer dat haar vriendin er niet over wilde praten. Sinds haar huwelijk twee jaar geleden was Molly heel erg veranderd. Van een vrolijke meid die goed uit de band kon springen, was ze nu een sombere en in zichzelf gekeerde, veel te serieuze jonge vrouw geworden. Andrea kende haar echter goed genoeg om te weten dat er Molly ergens mee worstelde en ze vermoedde dat het te maken had met Tom. Een keer had

ze voorzichtig gevraagd of Tom soms een ander had, maar daar had Molly zo hard om gelachen dat ze dat idee snel had losgelaten. Als er niemand anders was, wat zat Molly dan wel dwars?

Andrea slaakte een diepe zucht. Ze miste Molly, misschien nu wel meer dan anders. Ze miste hun lange diepzinnige gesprekken en ze had graag bij Molly haar hart uitgestort over haar zorgen om haar moeder, die Molly ook goed kende. Ze miste ook hun uitgelaten buien wanneer ze onbedaarlijk konden lachen om eigenlijk niets, hun spontane etentjes toen ze nog samenwoonden en ze allebei geen zin hadden om te koken. Ze miste Molly, maar ze miste vooral de Molly van vroeger. Normaal gesproken was haar vriendin rustig en gelijkmatig van karakter, maar wanneer ze een glaasje te veel op had, kon ze behoorlijk uit de band springen. Er was zelfs een tijd geweest dat Molly degene van hun groepje was die meestal het voortouw nam, die regelmatig te diep in het glaasje keek en zich dienovereenkomstig gedroeg. In die periode van vrijheid en onbezorgdheid had Molly onbedaarlijk kunnen giechelen en lachen, uit volle borst zingen of zelfs spontaan een humoristische act opvoeren. Tegenwoordig kwam dat

nog maar heel weinig voor. Of eigenlijk, dacht Andrea met groeiende verontrusting, helemaal niet meer. Molly dronk nog maar zelden en dat was vooral omdat Tom er niet van hield.

Tom was de storende factor, dacht Andrea gemelijk. Als getrouwde vrouw had Molly natuurlijk verplichtingen tegenover Tom, maar inwendig dacht Andrea vaak dat het soms wel te ver ging. Tom was tien jaar ouder dan haar vriendin. In de loop der jaren, had ze begrepen, was hij zijn wilde haren kwijtgeraakt, al verdacht ze hem er soms van dat hij die nooit had gehad. Feit was dat hij serieus en bedachtzaam was, waarmee hij een beetje uit de toon viel bij hun vriendengroep.

Molly's plotselinge aankondiging dat ze niet bij het voorgenomen huwelijk van Nikki en Gordon aanwezig zou zijn, was bij hen allemaal ingeslagen als een bom. Nu Andrea eraan terugdacht, realiseerde ze zich dat Molly niet de waarheid had verteld toen ze een vaag verhaal had opgehangen over een onverwacht weekendje weg dat ze als verrassing van haar schoonmoeder gekregen zou hebben, dat het helaas net in dat bewuste weekend viel en niet gewijzigd kon worden zonder de gevoelens van de schoonmoeder te kwetsen.